

SZORGALMASAK, CSINOSAK

Nyolc kislány és fiatal asszony dolgozik egy brigádban a textilművek gyűrűsfonodájában, ahol talán legzajosabbak a gépek és gyorsak is nagyon...

— Tíz kezem ha lenne, mindre találnék munkát — mondja egyikük, de villámgyors mozdulataival máris bebizonyítja, hogy győzi azért kettővel is: sebesen váltja a csévet az automatagépen.

A nyolcadik pártkongresszus tiszteletére alakult Tóth Istvánné leszedőbrigádja. Elhatározásukat, hogy egy év múlva elnyerik a szocialista brigád címet, első évben nem sikerült teljesíteniük. Rosszul ment a munka az egyik hónapban, lemaradtak a tervteljesítéssel.

A fiatalok brigádja mégsem csüggedt el. Olyan lendülettel, kedvvel láttak ezután a munkához, hogy a tizenkét leszedő csoport közül hamarosan a legjobbak lettek. Boszorkányosan gyors kezük munkájával elérték, hogy hat hónap óta egyenletesen jó a teljesítményük.

Májusra meglesz a Szocialista brigád cím. Ebben bíznak valamennyien, az „alapító tagok” Tóth Istvánné, Kispéter Józsefné, Miklós Viktória, Kovács Magda, Kovács Irén, és a brigád legfiatalabb tagjai is, tizenhétévesek: Pécsi Mária, Herke Júlia és Molnár Ilona, akik nemrég kerültek ki az iparitanuló-iskolából.

Szorgalmasak, csinosak a Tóth brigád tagjai, a szórakozást sem vetik meg. Együtt járnak moziba, színházba.

— Igaz is, mit néznek szívesen?

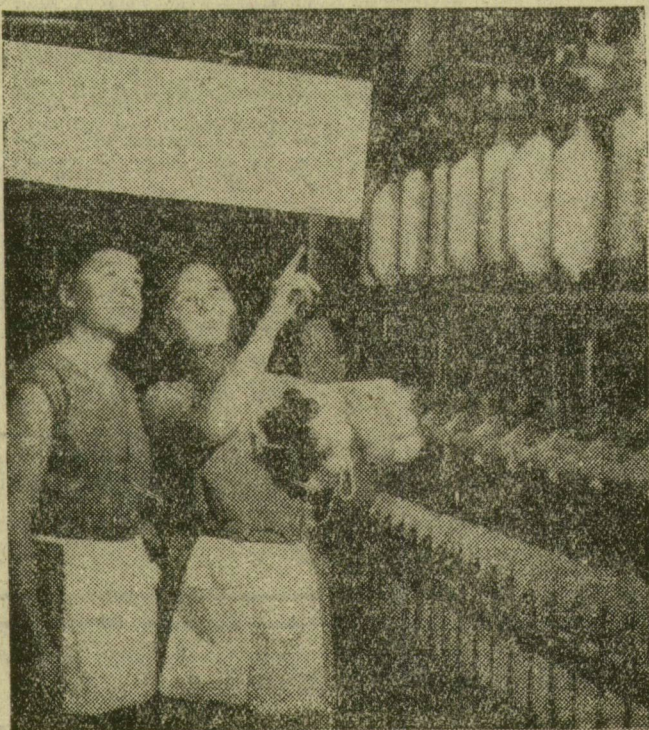
— Amin sokat lehet nevetni! Vidám, zenés előadásokat.

...Majd elfelejtettem mondani: a brigád tagjai nagyon jókedvűek. Szeretnek sokat nevetni — még munka közben is!

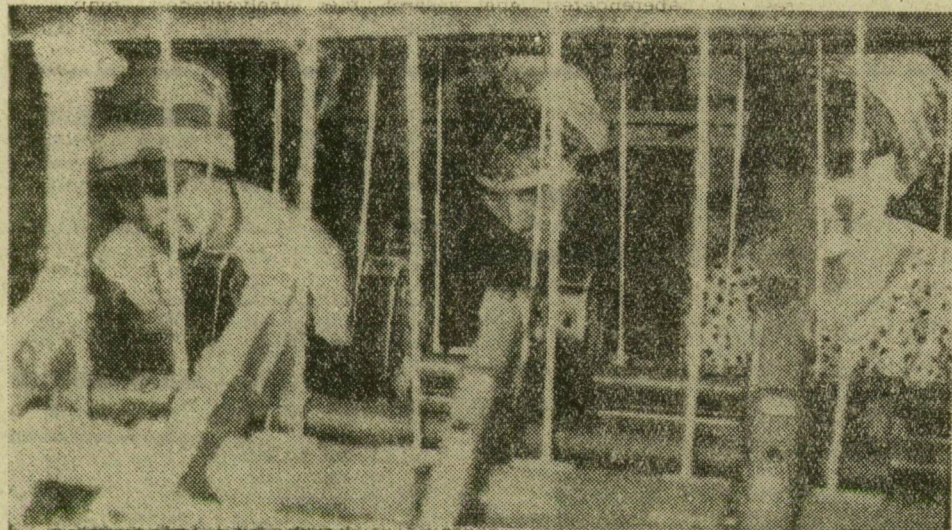
Somogyi Károlyné

Tóth Istvánné, Molnár Ilona és Herke Júlia munkájuk után beszélgetnek

Kovács Magda és Pécsi Mária az eredménytábla előtt

Kovács Irén, Miklós Viktória és Kispéter Józsefné a gyűrűsfonógép mellett

„Jó modorú, bár kissé vagány”

LÁNYOK

SAJÁT MAGUKRÓL

MEG A FIÚKRÓL

— A modern fiatal legyen jó modorú, bár kissé vagány. Táncoljon nagyon jól tudjon, főleg twistet. A fiú úgy beszéljen a lánnyal, mint fiú-barátjával, ne legyen szégyenlős, mondja ki, amit gondol. Ha együtt szórakoznak, fizessen mindketőjükért. De azt ne gondolja, hogy ezért neki már mindent szabad!

Viseljen fekete inget,

színes twist-pulóvert, világos nadrágot és vágott orrú cipőt.

Ági, akinek ez a véleménye a modernségről szép, fekete, 15 éves kislány. Az iskolában lapos sarkú, kelek orrú cipőt, rakott szoknyát, pulóvert, s rajta szolid, sötétkeék iskolaköpenyt visel — megjelenése egyáltalán nem »vagányos«.

— Mi a legkedvesebb szórakozásod? — kérdezem.

Arca felragyog:

— A tánc! Minden szombaton, vasárnap járunk táncolni a KISZ-házba, vagy a hungiba.

— Kikkel?

— Ó, ott van az egész galeri!

— Galerit?

— Szóval az egész társaság, a fiúk. Nem tetszik ismerni ezt a szót?

Visszadobom a kérdést:

— Hát, te ismered? Meg tudnád mondani, milyen eredetű?

Vonogatja a vállat. Rátérünk hát a fiúkra. A »galeri« négytagú: Tibi, Feri, Gyuszi és András az állandó partnerek.

— Honnan ismeritek egymást?

Vállvonogatás a válasz, mint az imént. No mégis? Ági elpirul, hebeg. Hát... csak úgy... bemutatják őket. Csupa

regi-regi ismerős.

No, jó, ne feszegessük a dolgokat. Lássuk inkább mi a foglalkozásuk, mennyit keresnek, s valóban fizetnek-e a közös szórakozásokon?

A vállvonogatás egyre sürűbb, Ági a négy »regi, régi ismerős« közül csak egyről

nően szép, magas szőke lány.

— Akik nem dolgozik, nem lehet modern — vallja egy kis fekete gömböc: Zsuzsa.

— Ne tessék engem félreérteni, nem akarom én lebecsülni a háziasszonyok munkáját, de úgy érezném magam, ha mindig csak otthon dolgoznék, mintha börtönbe zártak volna.

— Szerintem az a modern, aki elég járatos a világ dolgaiban, a társaságban mindenről tud beszélni, divatosan öltözködik, de azért nem feltűnően...

Tessék mondani, mi az oka, hogy a fiúk egy része szívesebben foglalkozik azokkal a lányokkal, akiknek

— A válasz nehezen érkezik. Végül habogva:

— Nagyon tud táncolni. Meg aztán olyan jól lehet vele kritizálni: hogyan táncolnak a többiek, melyik lány milyen maskarába öltözött.

— És fizet is?

— Persze. Sört iszunk, vagy rövidet, ő fizet mindig.

Mint értesültem róla, ez a komoly fiatalember 17 éves, s egyelőre tanul. Miből fedezi vajon a rövid italok árát? A zsebpénzből?

A lányok összenéznek,

amikor Ágit békében elbocsátom. Jó, hogy összenéznek, jó, hogy cinkosan villan egymásra tekintetük, jó, hogy egyik még legyint is...

Különben, azt hiszem, rögtön sarkon fordulnék, és lemondanék a modern fiatalokról szóló riport megírásáról. De ezek az egyetértő, egyet gondoló és kifejezni akaró kritikus pillantások visszatartanak.

— »Olyan« lány ez az Ági? — kérdezem.

Heves tiltakozásuk megelőp.

— Ó, ne tessék gondolni, nem olyan! Csak a szája nagy! Meg belehabarodott annak a huligánnak a színes twist-pulóverébe, meg a fekete ingébe!

— Az a baj, hogy a mája mindent megenged neki! En bezzeg nem maradhatok ki este 10 után! De nem is maradnék,

ha a mamám engedné,

akkor se... — teszi hozzá kissé durcásan egy feltű-

kihívó a viselkedésük,

izléstelenül festik magukat, cigarettaznak, térdén feltűrt szoknyát hordanak? Azt hiszem, valami baj van a felnőttek felfogásával is, mert sok szülő megenged a lányának ilyesmit...

— szól közbe egy nagyon karsú, fekete szemű, fekete hajú kislány. Druszája a kis »vagánynak«, ugyancsak Ági.

Úgy érzem, fején találta a szöveget.

— Sokan az hiszik, ha jassz-szavakat használnak, amiket az idősebbek sokszor meg sem értenek, akkor modernnek — véli a kis dunai szőke lány, Erzsi.

— De miért tetszik miniket ennyit faggatni? — érdeklődik hirtelen Kati, aki eleven, mint a higany, izeg-mozog, fészkelődik és most láthatóan kifogyott a türelméből.

— Ne tessék haragudni, de engem mindig mérgesít, ha azt hallok, hogy a mai fiatalokat szidják.

— Hát éppen ez az: arra lettem volna kíváncsi, hogy ti miként látjátok saját magatokat. Ha valaki jó modorú, az még nem baj, de kissé vagánynak ugye már nem kell lenni?

— Nem bizony — válaszolják kórusban.

Varga Edit

Diákok, rakodás, tervszerűtlenség

A Bolyai kollégisták tapasztalatai

— A Bolyai János diákotthonból hetvenen jelentkeztek, hogy bármikor hajlandók segíteni a vasúti rakodásnál. Amikor szóltak nekünk, hogy szükség van munkaeőre, csak végigjártuk a szobákat, s akiknek volt ideje, ment — meséli a főszervező, Kovács László harmadéves biokémikus.

— A TÚZÉP rókusi telepen, a Terményforgalmi és Malomipari Vállalatnál és a MAV szállítmányozási főosztálya által kijelölt helyeken rakodtunk, főképpen szénét és építőanyagokat. Munkaruhát a KISZ-bizottságtól kaptunk. Kezdetben mindenki szívesen dolgozott, azután alábbhagyott a lelkesedés, mert történtek »dolgok«, most meg már vagy két hete nem is igénylik munkánkat.

A többiek, Pesti József és József Elemér évfolyam- és kollégiumtársak igazolják Kovács László szavait.

— Kértek húsz embert, de a várt tíz vagon helyett csak

kettő érkezett. Négyen dolgoztunk, a többiek csak ácsorogtak. Mások, amikor szintén húsz embert igényeltek volna, mondtuk, hogy hozzá sem férünk annyian a munkához. Végül tizennégy főben egyeztünk meg. Hatunknak valóban jutott is munka, a többiek naphosszat tébláboltak csak.

— Volt egy másik eset is. Vasárnap a rókusi TÚZÉP-telepen nem adták meg az ígért száz százalékot, csak a hétköznapi szokásos alkalmi díjpótlékot. Bár így sem jártunk rosszul, öt és fél óráért úgy 80–85 forintot kaptunk, de ha egyszer jár a százszázalékos pótdíj, miért nem adták meg?

— A fiúknak jól jön a pénz, de ha nem törődnek vele, a népgazdaság erszénye bánja a tervszerűtlenséget. Ami igaz, az az egész szegedben kicsit nagyobb körültekintéssel, gondosabb szervezéssel jobban megoldódhat volna a rakodási gondok.

A városatya nem hosszúsakálú, ősz fejű, tisztelettől övezett agastyán, éve számát hatvannal kezdi, de még csak negyvenet sem mond, ha erről kérdezik. A városatya, nem atya, — húsz éves mosolygós, de komolykodó kislány.

— Nekem nagyon furcsa volt. Annyi ember és legtöbbje nálam jóval idősebb! A jelölő gyűlésen mindenki rám szavazott, csak egy néni mondta, hogy szeretne látni, meg hogy mondjak magamról valamit.

Herczeg Franciska, akkor nem vette hosszú ideig igénybe választói figyelmét — nem tudott sokat beszélni magáról, hiszen olyan fiatal!

Szeged városi tanács kereskedelmi állandó bizottságának tagja. A bizottság a közelmúltban kapott dícséretéhez már ő is hozzájárult munkájával. Egyszer már rákerült a beszámolás sora is. A kereskedelmi ipari tanuló intézet életéről érdeklődött az igazgatónál. Először bizony, azt sem tudta miként kezdjen hozzá. Nem segített idősebb, tapasztaltabb emberekhez fordulni tanácsért. A vége az lett, hogy az intézet igazgatója nagyon csodálkozott, mert »ilyen fiatalon milyen okosakat kérdez!«

A „városatya”

E hónap végén tart beszámolót először választói előtt Petőfitelepen. Sok kérdéssel — mivel probléma van elég, sajnos — nem zavarták ezideig, úgy mondja »kicsiny még a

bizalom«. Amit kértek tőle — a telep vízellátásának megjavítása — abban az ügyben nem tudott eredményesen intézkedni. Majd... reménykedik, lelkesedik, hiszen megbízatása négy évre szól, a java idő még hátra van!

A Pannónia szegedi szőrműzemeiben dolgozik. A kis ipari tanuló-ból — 1958-ban kezdte a szakmát — jó szakember lett. A Zója brigád tagja. Itt is csupa felnőtt között van. Idén indult az üzemből a ruhaipari technikum. Befiratkozott. Minden vágya, hogy sikeres érettségit tegyen.

Az üzemből elégedettek munkájával, s a Petőfitelepen, ahol lakik, s ahol megválasztották, éppen úgy szeretik és becsülik, mert 1958-óta — akkor lépett be a KISZ-be — a környék legaktívabb fiataljai közé tartozik.

A városatya nem hosszú szakálú, ősz fejű agastyán, évei számát nem hatvannal, de még csak negyvennel sem kezdi. A városatya Herczeg Franciska — húsz éves, mosolygós, komolykodó kislány. Amikor végig-megy választókörzetén, furcsán szorít a szíve. Büszke, mert bíznak benne, elgondolkodó, mert mások gondját is őrzi.

Méry Éva